

บทที่ 74

ในปีที่ยี่สิบสี่ของรัชสมัยเหวินเต๋อ ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจักรพรรดิเหวินเต๋อผู้ครองราชย์มานานถึงยี่สิบสี่ปีจะมาจากโลกไปในลักษณะเช่นนี้ จักรพรรดิองค์ใหม่กำหนดให้ถวายพระอารามนาม 'ไท่จง' แก่จักรพรรดิองค์ที่สองของราชวงศ์

เหตุการณ์กบฏที่ไม่น่าภาคภูมิใจนี้กลายเป็นเงาดำในช่วงปลายรัชสมัยของจักรพรรดิไท่จง ทำให้การเปิดรัชสมัยของจักรพรรดิองค์ใหม่คือการสะสางปัญหาเรื่องฉ้อโกงและองค์หญิงหลินอันผู้ซึ่งเป็นสายเลือดเดียวกัน

ในวันที่สองเดือนสองมีพิธีราชาภิเษกของจักรพรรดิองค์ใหม่ซึ่งตามระเบียบปฏิบัติหลังอดีตจักรพรรดิสวรรคต หากยังไม่ถึงช่วงปีใหม่จะต้องใช้ชื่อปีรัชศกเดิมจนถึงปีถัดไปแล้วจึงจะเปลี่ยนได้ ไม่นานชื่อปีรัชศกใหม่ก็มีการกำหนดเรียบร้อย ว่ากันว่าจักรพรรดิองค์ใหม่เป็นผู้กำหนดโดยเรียกว่า 'จยาโย่ว' หลายคนจึงคาดเดากันเองว่าที่จักรพรรดิองค์ใหม่ใช้ชื่อรัชศกนี้ นอกจากจะมีความหมายว่า

8 คู่กีเลนตัวบัลลังก์ 3

ฝากแฝงความดีงามให้สวรรคตปกป้องคุ้มครองแล้ว ยังเป็นการระลึกถึงองค์หญิงเล่อผิงเฮ่อจยาด้วย

ไม่ว่าจะเพราะเหตุผลใด นับจากวันนี้เป็นต้นไปขุนนางและราษฎรทั้งหลายต่างเริ่มคุ้นกับการเรียกขานนามจักรพรรดิองค์ใหม่ว่า จักรพรรดิจยาไยวแล้ว

เมื่อจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ตามบทบัญญัติย่อมต้องมีการพระราชทานอภัยโทษครั้งใหญ่ ทว่าผู้ที่มีความผิดโทษฐานกบฏไม่ได้อยู่ในขอบข่ายนี้ ฉะนั้นองค์หญิงหลินอันที่มีสายเลือดเดียวกันจึงยังคงถูกจองจำ แต่ในเมื่อจักรพรรดิองค์ใหม่ยังไม่มีคำสั่งให้จัดการย่อมไม่มีผู้ใดกล้าขอความเมตตาให้แก่ผู้กระทำความผิด

ทางด้านราชสำนักเสนาบดีกรมพิธีการหลุนหวงต้องสงสัยว่าสมคบกับจื่ออึ้งจึงถูกปลดออกจากตำแหน่งและเนรเทศ ทำให้ตำแหน่งเสนาบดีกรมพิธีการว่างลง รองเสนาบดีเซวียถานจึงเข้ามารับตำแหน่งแทน

นอกจากนี้เนื่องจากเสนาบดีกรมปกครองเฉาเลียงไม่มีจุดยืนแน่นอนในคืนที่ในวังเกิดการกบฏ ทำให้จักรพรรดิองค์ใหม่ไม่พอใจสิ่งแรกที่พระองค์ทำหลังขึ้นครองราชย์จึงเป็นการประกาศว่าเฉาเลียงหูตาฝ้าฟาง ไม่อาจทำหน้าที่เสนาบดีได้ จึงให้เขาปลดเกษียณออกไปใช้ชีวิตในบั้นปลาย อยู่บ้านเลียงหลานอย่างสงบ

อันที่จริงปีนี้เฉาเลียงเพิ่งจะอายุสี่สิบปี วิทยุฉิมกำลังดีและมีแรงหลานเขาก็ยังไม่เกิด สามารถทำงานต่อไปได้อีกยี่สิบปี แต่จิตใจที่จักรพรรดิองค์ใหม่นึกซังตันหญ้าเหนือกำแพง* นี้อย่างที่สุด ไม่คอยให้

* มาจากสำนวน 'หญ้าเหนือกำแพง ลู่ล้มตามลม' หมายถึงคนที่ไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง โครชกุงไปทางใดก็ได้ คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'ไม้หลักปักเลน'

มีการพระราชทานอภัยโทษและสถาปนาตำแหน่งต่างๆ ก็รีบให้เฉาเลียง ไส้หัวไปแล้ว พวกขุนนางอย่างโจวอิงไม่อยากเป็นอริกับจักรพรรดิองค์ใหม่เพราะเรื่องนี้จึงไม่ได้คัดค้าน ปล่อยให้เฉาเลียงถูกบีบออกจากตำแหน่งไปอย่างเศร้าๆ ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งเสนาบดีกรมปกครองจึงว่างลง ให้รองเสนาบดีฝ่ายซ้ายและขวารักษากรแทน หากทุกคนต่างรู้ว่าจักรพรรดิองค์ใหม่ตั้งใจมอบกรมปกครองนี้ให้พระราชโอรสองค์โตดูแล

ซึ่งก็เป็นจริงตามนั้น เพราะพอผ่านช่วงขุนเฟิน* จักรพรรดิฉายาโย่วประกาศพระราชทานอภัยโทษทั่วหล้า อวยยศย้อนหลังให้พระชายาหยวนเพยตั้งชื่อเป็นพระอัครมเหสีหยวนเต๋า พระชายาจีเพยตั้งชื่อเป็นพระอัครมเหสีเจาอายุ เธออวีบุตรชายจากภรรยาเอกซึ่งจากไปตั้งแต่วัยเยาว์วัยเป็นรัชทายาทกงหมิ่น และแต่งตั้งพระชายาเฉยขึ้นเป็นพระอัครมเหสี บุตรชายคนโตเฮ่อมู่เป็นไหวอ่อง บุตรชายคนรองเฮ่อชิวเป็นจื่ออ่อง บุตรชายคนที่สามเฮ่อหรงเป็นอันอ่อง บุตรชายคนที่ห้าเฮ่อจั้นเป็นชิงอ่อง และบุตรชายคนที่เจ็ดเฮ่อซีเป็นมีอ่อง

ส่วนบุตรชายคนที่สี่เฮ่อสี่ เนื่องจากออกไปประเวรระนอนอยู่ข้างนอก ไม่พบร่องรอย ทำให้จักรพรรดิฉายาโย่วกริ้วจนไม่ยอมมอบบรรดาศักดิ์ใดๆ ให้เขา ทำเหมือนไม่เคยมีลูกคนนี้

เทียบกับพี่น้องคนอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าบรรดาศักดิ์ของพระราชโอรสองค์โตมีความหมายพิเศษ เนื่องจากชื่อแคว้นของราชวงศ์ปัจจุบันคือต้าไหว อีกทั้งเมืองไหวหยางยังเป็นถิ่นมั่งกรเกษมแหล่งที่ตั้งแรกเริ่มของราชวงศ์ แม้จักรพรรดิฉายาโย่วจะไม่ได้แต่งตั้งรัชทายาทผู้สืบสันตติวงศ์

* ขุนเฟิน หมายถึงวันวันตริขุวัต เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤกษ์ของจีน อยู่ในช่วงวันที่ 20 หรือ 21 มีนาคมของทุกปี

ในทันที แต่พระองค์ก็แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจโดยไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ

แม้ภาพลักษณ์ของราชวงศ์จะยังคงเดิม แต่การเปลี่ยนจักรพรรดิองค์ใหม่ย่อมทำให้บรรยากาศในการทำงานเปลี่ยนแปลง ชุนนางข้าราชการบริหารทุกคนต้องปรับตัวตาม

จักรพรรดิจยาไยวไม่ได้มีความมูมานะอุตสาหะอย่างอดีตจักรพรรดิเอกสาร์ที่เมื่อก่อนใช้เวลาสะสางแค้นหนึ่งถึงสองวัน เมื่อมาถึงจักรพรรดิจยาไยวตอนนี้ต้องใช้เวลาสามถึงห้าวันจึงจะได้รับกลับ แต่เทียบกับการทำงานแบบรวดเร็วฉับไวและอารมณ์รุนแรงของอดีตจักรพรรดิ จักรพรรดิจยาไยวผู้ซึ่งนุ่มนวลกว่าจึงไม่ใช่คนโกรธง่าย อีกทั้งความที่หูเบาเป็นทุนเดิมทำให้เขาชอบรับฟังความคิดเห็นของเหล่าขุนนางมากขึ้น ทุกครั้งที่มีการประชุม หลังข้างล่างทะเลาะเบาะแว้งกันจบไปยกหนึ่ง จักรพรรดิจยาไยวก็จะทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยรอมชอมให้ในตอนสุดท้าย

ดูเหมือนสวรรค์จะไว้หน้าจักรพรรดิองค์ใหม่อย่างมาก เพราะฤดูวสันตปีนี้มีลมพัดเอาฝนมา ไม่ได้แล้งลมแล้งฝนเหมือนปีก่อนที่มีภัยธรรมชาติจนสร้างความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร แม้แต่ชาวทุเจวียกก็นิ่งสงบ ไม่ได้สร้างคลื่นลม ทุกอย่างในรัชสมัยปัจจุบันคล้ายจะดำเนินไปในทิศทางที่ดีขึ้น

ดอกหลี่* ของปีนี้น่าบานเร็วขึ้น ทั้งที่เพิ่งเข้าสู่ฤดูวสันต แต่ต้นหลี่ที่ขึ้นเป็นดงอยู่ตามริมทางนอกพระตำหนักเซวียนเจ็งก็เบ่งบานประชันกันจนถึงปลายเดือนสี่ก็ยังไม่ีที่ท่าว่าจะร่วงโรย

คนโบราณกล่าวว่าต้นหลี่มีความหมายถึง 'การพรากจาก' แต่ว่า

* ดอกหลี่ หมายถึงดอกสาลี

กันว่าพระอัศวมเหสีเจาเลียในปฐมกษัตริย์กลับนิยมชมชอบดอกหลิ
เป็นอันมาก ด้วยเหตุนี้ปฐมกษัตริย์จึงตั้งใจให้คนปลูกต้นหลิไว้ทั่ว
ทุกแห่งในวังหลวง หลายปีที่ผ่านมาในวังเปลี่ยนนายคนแล้วคนเล่า
ผู้ที่ได้รับความโปรดปรานและสัญญาสิ่งความโปรดปรานมีจำนวน
มากมายนับไม่ถ้วน ดอกหลิตามที่ต่างๆ จึงถูกขุดโค่นเพื่อเปลี่ยนเป็น
อย่างอื่น มีเพียงต้นหลิที่อยู่รอบพระตำหนักเซวียนเจิ้งเท่านั้นที่ยังคงอยู่
เมื่อถึงหน้าดอกไม้บานจะมีสีขาวยืดต้น กิ่งก้านที่เื้ออมนำไม่ถึงจะถูก
นางกำนัลรุ่นเล็กแสนจนออกแรงเขย่าจนต้นล้ม พอมีลมพัดดอกสีขาว
จะร่วงลงมาเต็มไหล่เต็มศีรษะ ติดสาบเสื่อ แลดูงดงามยิ่งนัก

การเดินทางผ่านฝนดอกไม้แม้จะไม่ได้ทำให้รู้สึกอารมณ์ดีขึ้น แต่ก็
ไม่ทำให้แย่ลง

ผีเท้าของเฮ่อหรงซำกว่าคนทั่วไป เสี่ยงไม่ทำกระทบพื้นหยกอันไป*
ดังถูกกักๆ ทว่าข้าหลวงที่เดินนำอยู่ข้างหน้าไม่กล้าเร่งเขา และนอกจาก
จะไม่กล้าเร่งแล้วยังจงใจผ่อนผีเท้าให้ช้าลง เพื่อจะได้ฉวยโอกาส
สนทนากับซินอ๋อง** ที่เพิ่งได้รับบรรดาศักดิ์ครั้งนี้สักสองสามประโยค

"เวลานี้ฝ่าบาทกำลังให้พวกอัศวมเหสีใจอกเข้าเฝ้า ขอให้ท่าน
คอยอยู่ข้างนอกสักครู่ ผู้น้อยจะไปกราบทูลให้เดี๋ยวนี้ หากรู้สึกเหนื่อย
ขอเชิญไปนั่งที่เรือนข้างก่อนได้ เมื่อสองวันก่อนมีซาใหม่ถวายขึ้นมา
จำนวนหนึ่ง ท่านจะได้ลองชิมดูด้วย"

เฮ่อหรงผงกศีรษะ "ไม่รีบ ทำตามระเบียบเถอะ เจ้าชื่ออะไร"

* หยกอันไป แปลว่าหยกขาวแห่งสมัยฮั่น เนื่องจากค้นพบตั้งแต่ในสมัยฮั่น หมายถึงหินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์
ภายในเนื้อหินอ่อนมีผลึกขาวแสงแทรกซึมอยู่ มักใช้ปูพื้นลาน ทำบันไดและราวระเบียงทางเดิน
ในพระราชวังหลวง

** ซินอ๋อง บรรดาศักดิ์ที่แต่งตั้งให้แก่พระโอรส พระเชษฐา และพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ ยศขุนนาง
ลำดับหลักชั้นหนึ่ง

ข้าหลวงคนนั้นนึกดีใจ "ผู้น้อยมีนามว่าเจียงผาง เนื่องจากรูปร่างค่อนข้าง...กว้าง ผู้นั้นจึงเรียกผู้น้อยว่าฟั่งฟั่งหรือเจียงฟั่ง ข้าหลวงหมาหมาหง เป็นอาจารย์ของผู้น้อยเอง"

ไม่อาจพูดเป็นอย่างอื่นได้จริงๆ เพราะเขาเกิดมามีใบหน้ากลมและรูปร่างอ้วนท้วม มองผาดๆ ดูอุดมสมบูรณ์ดีมาก เฮ่อหรงจึงบอกว่า "อาจารย์เจ้าผอมบางถึงเพียงนั้น แต่เจ้ากลับอ้วนพีถึงเพียงนี้ เจ้าคงไม่ได้ขโมยเอาบุญวาสนาของอาจารย์เจ้ามาใช้หรือไม่"

บางครั้งการที่ผู้สูงศักดิ์ยินดีคุยเล่นด้วยยอมถือได้ว่าเป็นบุญวาสนาของตน เจียงผางเป็นผู้ที่มีสายตาในการมองคนอย่างยิ่ง หาไม่เขาคงไม่สามารถเป็นคนโปรดของหมาหง ชายหนุ่มหัวเราะแหยๆ เกาศีระชะ "อาจารย์ก็พูดเช่นนั้น แต่ผู้น้อยคิดว่าการที่อาจารย์ได้ถวายการรับใช้อดีตจักรพรรดิยอมมีบุญบารมีเหนือกว่าผู้น้อยมากนัก ผู้น้อยมีโอกาสได้ถวายการรับใช้ไม่นาน ยังทำอะไรไม่ค่อยได้ ไม่สามารถเทียบเคียงกับอาจารย์ได้หรือขอรับ"

เฮ่อหรงพูดเสียงเรียบ "คนทำงานในวังมีเป็นพันเป็นหมื่น อาจารย์ของเจ้าเป็นคนฉลาดอย่างไรได้ยาก ยืนหยัดคู่ความถูกต้อง รู้จักรุกและถอยได้อย่างทันท่วงที เจ้าพูดถูกแล้ว บุญบารมีของเขายังนับว่ามีอยู่ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วง"

หลังอดีตจักรพรรดิสวรรคต หมาหงอาสาไปเฝ้าสุสานจักรพรรดิเป็นเวลาสามปี แม้จะเป็นเพราะยังมีเชื้อใยแต่เก่าก่อนกับอดีตนาย แต่เมื่อมองอีกทางจะเห็นได้ว่าเป็นการหลบหลีกภัยร้าย เนื่องจากเขาถวายการรับใช้อยู่ข้างกายอดีตจักรพรรดิเป็นเวลานานหลายปี ย่อมรู้เรื่องต่างๆ มากมาย นอกจากนี้จักรพรรดิองค์ใหม่ก็ไม่ได้โปรดเขาเป็นพิเศษอะไร ดังนั้นหมาหงจึงต้องลี้ภัยไปชั่วคราว ทว่าราชสำนัก

ก็เหมือนตำหนักในตรงที่เมื่อคนจากไป ซากก็เย็นชืด* เวลาที่ตำแหน่งของหม่าหวังได้ถูกข้าหลวงอีกคนที่ชื่อหยวนฉางมาแทนที่แล้ว อีกสามปีให้หลังเมื่อเขากลับมา เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้

เจียงผางมีสีหน้าดีใจ รีบบอก "ขอบคุณองค์ชายที่ยังคงจดจำได้ ช่วงที่อาจารย์อยู่ในวังมักพูดเสมอว่าองค์ชายเป็นผู้ที่มีคุณธรรมน้ำใจอย่างที่สุด"

"ฝ่าบาททรงมีคุณธรรมน้ำใจยิ่งกว่าข้า ยามที่เจ้าถวายการรับใช้ขอเพียงระมัดระวัง สบปากสงบคำ ย่อมไม่มีวันถูกใช้งานหนักแน่นอน"

ระหว่างที่กำลังคุยกันทั้งสองคนก็มาถึงประตูพระตำหนักเซี่ยนเจิ้ง เจอกับพวกโจวอิง จางซงที่กำลังเดินออกมาจากด้านในพอดี เมื่อเห็นเฮ่อหรงพวกเขาก็ต่างทำความเคารพ "คารวะอันอ่อน"

"คารวะทุกท่าน" เฮ่อหรงคารวะตอบแล้วเปียงตัวเปิดทางให้เซี่ยเถียนที่อยู่ในกลุ่มมวงกศีระชะให้เฮ่อหรงเล็กน้อยก่อนตามคนอื่น ๆ เดินออกไป ในขณะที่เจียงผางเข้าไปแจ้งด้านในตำหนัก

ตอนแรกเฮ่อหรงเข้าใจว่าอีกฝ่ายไปไม่นานก็มา ผู้ใดจะรู้ว่าเขากลับต้องยืนนานร่วมหนึ่งก้านธูปจนเริ่มเจ็บขาทว่า จะเห็นเจียงผางเดินออกมาจากด้านในอย่างรีบร้อน

"องค์ชาย ฝ่าบาทเชิญท่านเข้าไปด้านในขอรับ" เจียงผางกอดเสีียงให้เบาลง กล่าวอย่างรวดเร็ว "ดูเหมือนองค์ชายใหญ่กับองค์ชายรองจะมีเรื่องขัดแย้งกัน"

* คนจากไป ซากก็เย็นชืด เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อแยกกลับไป ซาที่รินไว้ก็เย็นชืด สื่อถึงการหมดความสำคัญ มักใช้เปรียบเปรยกรณีคนที่เคยมีอำนาจเมื่อพ้นจากตำแหน่งไปก็จะหมดคุณค่า ไม่มีความสำคัญกับที่เดิมอีก

พอเฮ่อทรงเดินเข้าไปก็เห็นเฮ่อซิวหันหลังให้ตน คุณเข้าอยู่กลาง
ตำหนัก

เฮ่อมู่นั่งถัดลงมาจากจักรพรรดิจยาไย่วทางด้านขวา สีหน้า
ไม่ค่อยดีนัก

"ถวายเป็นคมฝ่าบาท" เฮ่อทรงทำความเคารพ

"ตามสบาย เจ้าสาม เจ้ามาได้อย่างไร"

"เมื่อปีที่แล้ว ลูกไปช่วยผู้ประสภภัยที่ลี้ภัยห่างกับจี้หลิง เดินทาง
ผ่านพื้นที่หลายแห่งจึงเขียนบันทึกไว้เพื่อนำมาหาหรือหาแนวทางแก้ไข
ภายหลัง ต่อมาพบว่าอดีตจักรพรรดิสวรรคตจึงต้องทอดเวลาออกไป
ครั้งนี้ตั้งใจคัดลอกใหม่เพื่อนำเข้าวังมาถวายให้เสด็จพ่อทอดพระเนตร
พะยะค่ะ"

จักรพรรดิจยาไย่วนวดหัวคิ้ว น้ำเสียงเบื่อน่าย "เจ้าวางไว้ก่อน
ไว้เราค่อยอ่านทีหลัง"

นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์ จักรพรรดิจยาไย่วมีภาพลักษณ์ของ
ผู้ปกครองที่ดี แต่การจะทำตามคำแนะนำจากขุนนางหรือไม่นั้นเป็น
อีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยก็ต้องน้อมรับเอาไว้ก่อน การประชุมยังคง
รูปแบบตามอย่างอดีตจักรพรรดิ คือหนึ่งวันหนึ่งรอบหรือสองวัน
หนึ่งรอบ ทว่าราชกิจที่น่าเบื่อน่ายพวกนี้ไม่ใช่สิ่งที่จักรพรรดิจยาไย่ว
ชื่นชอบ แม้พระองค์จะข่มกลั้นอาการหวตหน้าผู้คนได้ แต่เวลา
อยู่ต่อหน้าพวกบุตรชาย พระองค์ก็ไม่อยากฝืนวางทำน่าเกรงขาม
ของจักรพรรดิ จึงปล่อยตัวตามสบาย ร่างกายอ่อนบนฟูบอยู่บนโต๊ะ
ทรงพระอักษร ตั้งศอกยันศีรษะ

เฮ่อมู่กล่าว "เสด็จพ่อ ในเมื่อเจ้าสามมาแล้ว มีผู้ลองฟังความเห็น
จากเขาดูเถอะ"

จักรพรรดิเจียโย่วยกแขนเสื้อขึ้นโบก แห่มู่เข้าใจจึงเล่าเรื่อง
ผลการสอบสวนคดีกับฎของฉื่ออ๋องให้เฮ่อหรงฟัง

เฮ่อชิวที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเอาแต่ก้มหน้านิ่ง ไม่เอ่ยคำ

เฮ่อหรงเห็นเขาแอบกำหมัดหลวมๆ ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ

เรื่องนี้ต้องเล่าตั้งแต่หลังจากที่เสด็จพ่อของพวกเขาขึ้นครองราชย์
ยามนั้นเฮ่อชิวเพิ่งเสียดภรรยาไป จึงตั้งใจจดจ่อกับงานเพื่อสร้างความชอบ
ชายหนุ่มมั่วลุดขอไปทำงานกับจางเทาที่กานโจว แต่ถูกเฮ่อมู่คัดค้าน
ด้วยเหตุผลที่ว่าจางเทาชำนาญงานด้านการทหาร ประจำอยู่ชายแดน
มานาน ในขณะที่เฮ่อชิวไม่เคยผ่านสนามรบ หากเขาไป สถานะของ
พระราชโอรสจึงจะทำให้จางเทาทำอะไรไม่ได้ เคลื่อนไหวไม่สะดวก

จักรพรรดิเจียโย่วฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงบอกปิดคำขอของ
บุตรชาย ทว่าเฮ่อชิวยังไม่ยอมถอดใจ และอยากเข้าร่วมกับกองทหาร
ราชของครักซ์ แต่ก็ถูกคัดค้านเหมือนเดิม เนื่องจากตอนนี้ในกองทหาร
ราชของครักซ์มีเฮ่อจั้นอยู่แล้ว ในด้านกฎระเบียบไม่สามารถมีพระราชโอรส
ถึงสององค์อยู่ในกองทหารราชของครักซ์ในด้านส่วนตัวเฮ่อชิวกับเฮ่อจั้น
เป็นพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน คิดอย่างไรก็ไม่เหมาะสม

อาจเพราะต้องบอกปิดบุตรชายติดๆ กันทำให้จักรพรรดิเจียโย่ว
รู้สึกลำบากใจจึงมอบหมายกรมอาญาที่ฉื่ออ๋องเคยดูแลให้เฮ่อชิว
รับผิดชอบ งานแรกคือสะสางเรื่องคดีก่อการกบฏของฉื่ออ๋อง ระหว่าง
ที่ทำการสอบสวน อันซู่เพยกับเฉิงเยวี่เสียชีวิตในคุกอย่าง
กะทันหันในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่กลับมีเสียงเล่าลือมาว่าพวกเขาไม่ได้
เสียชีวิต แต่ถูกเฮ่อชิวทรมานจนตาย มีผู้ตรวจการมาร้องเรียนเฮ่อชิว
ต่อพระพักตร์ บอกว่าบ้านเมืองมีกฎหมาย ต่อให้มีโทษฐานกบฏไม่อาจ
ให้อภัย ต้องถูกตัดศีรษะหรือปลิดชีพตนเอง แต่การลงทัณฑ์เองภายใน

เช่นนี้ย่อมไม่ใช่เรื่องที่ถูกที่ควร หากปล่อยไป เกิดมีใครเอาแบบอย่าง
ยอมทำลายกฎระเบียบของบ้านเมือง ทำให้ไม่มีใครยำเกรงกฎหมาย
อีกต่อไป

จนแล้วจนรอดจักรพรรดิจยาโยวเห็นในบุตรชายที่สูญเสียภรรยา
จึงเก็บงำเรื่องนี้ไว้ ผู้ใดจะรู้ว่าวันนี้เฮ่อซิวจะมาถวายรายงาน ยื่นกราน
ให้ประหารสมัครพรรคพวกของฉื่ออ๋องทั้งตระกูลด้วยทัณฑ์หลังฉื่อ*

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา ย่อมต้องเจอกับการคัดค้านอย่าง
รุนแรงจากเฮ่อมู่ แม้แต่จักรพรรดิจยาโยวเองก็ยังมีสติที่มั่นคงไป

เนื่องจากแม้ฉื่ออ๋องจะก่อกบฏ แต่ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เขาก็ยังเป็น
คนสกุลเฮ่อ หากต้องการลงโทษพวกเขาแค่ให้ยาพิษหนึ่งจอกหรือ
แพรวขาวยาวสามจื่อปลิดชีพตนเองก็เพียงพอ แต่ถ้าลงทัณฑ์หลังฉื่อ
ประจานต่อหน้าผู้คน จริงอยู่ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับความ
ทรมาน เฮ่อซิวได้ชำระแค้น แต่เกียรติยศของสกุลเฮ่อย่อมต้องพลอย
ย่อยยับไปด้วย

นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมเฮ่อซิวถึงคุกเข่าอยู่ตรงนี้อย่างกรุ่นโกรธ
จนเจียนจะระเบิด

พอเฮ่อมู่เล่าจบแล้วยังเห็นเฮ่อซิวนั่งอยู่เหมือนเดิมก็สิ้นศรัทธาและ
ถามเฮ่อหรง "เจ้าสาม เรื่องนี้เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร"

จากปลายหางตาเฮ่อหรงเห็นเฮ่อซิวผินหน้ามา ทำให้เขาพลัน
คิดขึ้นว่าสมแล้วที่เฮ่อซิวกับเฮ่อจั้นเป็นพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน เพราะ
แม้แต่นิ้วสันกรามก็ยังเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ยามนี้เฮ่อซิว

* ทัณฑ์หลังฉื่อ บ้างเรียกว่า 'พันดาบหมื่นตัดเชือก' คือการประหารนักโทษอุกฉกรรจ์ท่ามกลางธารกำนัล
ด้วยการเสียน้ำและเนื้อรวมถึงอวัยวะในท้องขึ้นจนกว่าจะขาดใจตาย บ้างว่าเริ่มจากการตัดแขนขา
ทีละข้างก่อนด้วย ค่อยตัดศีรษะเป็นการปิดท้าย ถือเป็นโทษที่หนักที่สุด เพราะสื่อถึงว่าแม้ตายแล้วก็ยัง
ไม่สามัคคีกับความผิดที่กระทำ

กำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันทำให้สีหน้าดูกระด้างเย็นชา ในขณะที่เฮ่อจั้น
ชอบยิ้มเป็นปกติวิสัย จึงมีลัทธิยิ้มออกมาจดใจมเป็นประจำ
ชายหนุ่มนั่งคิดอยู่พักหนึ่ง เมื่อเห็นสายตาคาดหวังของพี่ชายคนโต
ก็เอ่ยว่า...

บทที่ 75

"ทัศน์หลังฉือนั้นเกินกว่าเหตุ จะกระทำมิได้"
ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา แต่ละคนก็มีสีหน้าแตกต่างกัน
เฮ่อมู่พยักหน้าอย่างชื่นชมด้วยสีหน้าอมยิ้ม ในขณะที่สีหน้าของ
เฮ่อชิวหะมีนลง

เฮ่อหรงนิ่งไปนิดก่อนพูดต่อ "ฉือเองกระทำปีศาจ โทษหนัก
ไม่อาจอภัย ต่อให้ประหารสักสิบครั้งก็ยังไม่สาสม แต่หากเขาถูกประหาร
ด้วยทัศน์หลังฉือต่อหน้าธารกำนัล ต่อไปไม่เพียงแต่เกียรติยศของ
ราชวงศ์ต้องพลอยย่อยยับ แต่ทั้งขุนนางและราษฎรจะต้องวิพากษ์
วิจารณ์และประณามในความไร้เมตตาของจักรพรรดิ"

"เหตุผลอันนี้แหละ!" เฮ่อมู่มีสีหน้าสบายใจ น้ำเสียงสื่อความนัย
ลึกซึ้ง "เจ้ารอง เจ้าควรฟังเจ้าสามไว้นะ ผู้ที่ถูกเฮ่อเสวียนทำร้าย
ไม่ได้มีเพียงน้องสะใภ้รอง แต่ยังมีอดีตจักรพรรดิกับพวกพระสนม
ในบรรดาสนมนางในในงานเลี้ยงวันนั้นมีคนที่ต้องตายในการต่อสู้
ที่แสนวุ่นวายนั้นมากมาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอาชญาที่พวกเรารักที่สุด

เจ้าแค้นใจ ข้าก็แค้นด้วย แต่เวลานี้สถานะของพวกเราไม่เหมือนเดิมแล้ว ไม่อาจทำตามอารมณ์ได้ เจ้าต้องคิดถึงเสียงวิพากษ์วิจารณ์ราชสำนักและคิดถึงจุดยืนของเสด็จพ่อด้วย"

เฮ่อซิวพูดเสียงเรียบ "พูดเช่นนี้แสดงว่าถ้าหากข้าล่งทัณฑ์หลังจื่อคนพวกนั้นในคุก อย่านำเรื่องไปถึงคนภายนอก พี่ใหญ่จะเห็นด้วย?"

เฮ่อมู่ชะงัก นิ้วหน้าอย่างไม่ชอบใจ "หรือเจ้าลืมเรื่องอันชูเพยกับเจิงเยวี่ไปแล้ว เจ้าสนุกสุขใจ แต่รู้หรือไม่ว่าเบื้องหลังเสด็จพ่อต้องเก็บฎีกาขุนนางที่ร้องเรียนเจ้าเอาไว้มากแค่ไหน"

"เดิมทีข้าก็ขอไปอยู่ชายแดน หากเสด็จพ่อจะเนรเทศข้าด้วยสาเหตุนี้ข้าก็ยินดี"

เฮ่อมู่ได้ยินแล้วอุณหาด "เจ้าพูดเช่นนี้เหมือนพวกเรากดดันเจ้าไม่ปล่อยให้เจ้าได้สร้างความชอบอย่างไรอย่างนั้น!"

จักรพรรดิจยาโย่วปวดศีรษะ "เจ้ารอง เราเพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน มีกิจธุระมากมายให้ต้องใส่ใจ เจ้าก็อยู่ช่วยเรา...ช่วยพ่อที่เมืองหลวงก่อนเถิด ขอพ่อได้คิดทบทวนเรื่องจะให้เจ้าไปจากเมืองหลวงให้รอบคอบเสียหน่อยก่อน ดีหรือไม่"

จักรพรรดิเช่นเขายามอยู่ต่อหน้าบุตรชายก็ไม่มีมาดอะไรเลย และแทบจะใช้น้ำเสียงหารือคุยกับเฮ่อซิวอยู่แล้ว ทว่าเฮ่อซิวกลับไม่ยอมรับน้ำใจ พ่อได้ยินแบบนี้ก็ทำความเคารพ ตอบรับเสียงเบา และลุกขึ้นจากไป

เฮ่อมู่โมโห "เสด็จพ่อ ทอดพระเนตรเขาสี ไม่ยอมเข้าใจเหตุผลอะไรเลย พูดดีๆ ด้วยก็ไม่ยอมฟัง รึ้นจะไปชายแดนให้ได้ เกิดไปก่อเรื่องทางนั้น มีต้องให้พวกเราตามไปเก็บกวาดหรือ!"

จักรพรรดิจยาโย่วถอนหายใจ "เจ้ารองยังเสียใจไม่หาย..."

เฮ่อมู่ไม่เห็นด้วย "ก็เพราะพระองค์ทรงเห็นแก่ความรู้สึกของ
เจ้ารองเลขาประทานที่ดินศักดิ์นาให้เขามากกว่าพวกเจ้าสามตั้งเท่าหนึ่ง
อีกทั้งที่ตั้งวังจี้อองของเขาก็เยี่ยมยอด ช่างในมีส่วนปานขนาดใหญ่
แบบที่คนอื่นไม่มี พวกเจ้าสามเจ้าห้ายังไม่ทำอะไร กลายเป็นเจ้ารองที่
มองไม่เห็นความดีของพระองค์" ได้คืบแล้วจะเอาศอก มันไช่เรื่องหรือ!"

จักรพรรดิฉายาโย้วต้องนวดหน้าผากอย่างอดไม่อยู่

เฮ่อหรงนั่งเสียบและรับฟังอย่างเดียว ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เพียง
ทูลถวายเอกสารของตัวเอง จากนั้นก็ทูลลา ถอยออกมา

เขาเพิ่งออกจากพระตำหนักเซวียนเจ็งมาได้ไม่กี่ไกลก็ได้ยินเสียง
เรียกของเฮ่อมู่ดังมาจากทางด้านหลัง "เจ้าสาม!"

เฮ่อหรงหยุดเท้า หันกลับไป "พี่ใหญ่"

เฮ่อมู่ตามมา "เจ้าสาม หากวันนี้ไม่มีธุระ ไปกินข้าวกับข้าก่อน
แล้วค่อยกลับบ้านดีหรือไม่"

แม้จะเป็นคำถาม แต่วิธีพูดกลับมีลักษณะบังคับ ทำให้เฮ่อหรง
บอกขัดไม่ได้ เขาจึงผงกศีรษะ "เช่นนั้นต้องรบกวนพี่ใหญ่แล้ว"

เฮ่อมู่ดีใจมาก เขาโอบไหล่เฮ่อหรงออกเดิน "เกรงใจอะไร พวกเรา
พี่น้องไม่ได้รวมตัวกันมาตั้งนานแล้ว นับตั้งแต่เจ้าสี่จากไป..." เขา
สิ้นศีรษะและอดบ่นไม่ได้ว่า "เจ้าว่าเหตุใดเขาจึงไม่อยู่เป็นพระราชโอรส
รับตำแหน่งซินอองดี? ไม่ชอบ แต่กลับชอบวิ่งออกไปทุกซอกข้างนอก
จนถึงตอนนี้เป็นหรือตายก็ยังไม่รู้ กระทั่งข่าวว่าสบายดีก็ไม่ยอมส่งมา
เสด็จพ่อกริ้วเขาแทบตายอยู่แล้ว!"

"คนแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน"

เฮ่อมู่โกรธจนขำ "ขอแค่เขาไม่ถูกใครหลอกจนหมดตัวข้างนอก
นั่นก็เป็นบุญเป็นกุศลนักหนาแล้ว!"

เฮ้อสี่จามเสียงดัง

เขานวดจมูกบ่อยๆ พลังคิดในใจว่าอยู่ดีๆ เหตุใดถึงจามออกมาได้
หรือเพราะลมหนาว?

เฮ้อสี่โทษว่าเป็นเพราะผ้าห่มที่อยู่บนร่างบางเกินไป

อากาศบนภูเขาในช่วงเดือนสี่เดือนห้ายังคงเย็นจัด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อลวงเข้าสู่เวลากลางคืน ต่อให้ใส่เสื้ออีกชั้นก็ยังไม่หนาวไป
เฮ้อสี่ขดตัวพลาตึงผ้าห่มบนร่างให้สูงขึ้น ห่อร่างกายทั้งหมดไว้
โผล่ออกมาแค่ศีรษะ

ห้องฟ้าด้านบนออกสว่างมากแล้ว แต่เขายังคงไม่อยากลุกด้วยเพราะ
รู้สึกขี้เกียจ ชุกโอบหน้าด่านข้างเข้ากับหมอน หาวหวอด ความม่วงงุน
จู่โจมเข้ามาทำให้อยากหลับอีกสักตื่น

จิ้งหระนี่เองบานประตูกิ่ถูกใครบางคนทุบโครมๆ

เฮ้อสี่ยื่นหัวคิ้ว พลิกตัว หดศีรษะเข้าไปในผ้าห่ม แสร้งทำเป็น
ไม่ได้ยิน

แต่พอฝ่ายตรงข้ามเห็นเขาไม่เปิดประตูกิ่ฉลักเข้ามาเลย

หลวงจีนน้อยหมิงเงินเดินมาที่ข้างเตียงของเฮ้อสี่ "ลุกขึ้นได้แล้ว
ศิษย์พี่!"

เขาดึงผ้าห่มมุ่มหนึ่ง แต่พอดึงแล้วไม่ขยับก็รู้ว่าเฮ้อสี่ต้องออกแรง
อยู่ด้านล่างแน่ หมิงเงินจึงเบะปาก สีหน้าอ่อนใจ ใช้สองมือยึดมุ่ม
ผ้าห่มไว้แล้วออกแรงสะบัด

เห็นคนที่อยู่ในม้วนผ้าห่มกลิ้งตกจากเตียง ร้องโหย แต่สองมือ
ยังคงกอดปลายอีกด้านของผ้าห่มแน่น

"เจ้าปลุกคนแบบนี้หรือ!"

หมิงเงินทำเสียงน้อยใจ "ผู้ใดใช้ให้ท่านปลุกไม่ตื่นทุกครั้งเอง

ทำให้ข้าต้องใช้วิธีนี้"

เฮ่อสี่นิ้วดไหล่พลางตะกายตัวลุกขึ้นมา บนร่างเขาสวมชุดตัวในชั้นเดียว เส้นผมบนศีรษะถูกโกนออกไปจนเกลี้ยง

หมิงเจินส่งจิวรให้เขา กล่าวน้ำเสียงจริงจัง "ศิษย์พี่ ท่านควรฝึกวิชาได้แล้ว"

เฮ่อสี่ระบายนลมหายใจอย่างเศร้าๆ "เมื่อวานข้าฝึกจนปวดเอวเมื่อยหลัง วันนี้ขอพักสักหน่อยไม่ได้หรือ"

"อาจารย์บอกว่าคมกระบี่ล้ำค่าได้มาจากการลับ ดอกเหมยจะหอมที่สุดเมื่ออากาศเย็นจัด ยามเยาว์ไม่พากเพียร แก่แล้วยอมเสียใจภายหลัง"

"เสียใจก็เสียใจสิ ข้าไม่กลัว ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ใช้กระบี่ล้ำค่าและไม่ใช้ดอกเหมย" และเขายังสามารถหนีกลับไปหาพี่น้องที่ฉางอันได้ด้วย "ศิษย์พี่!"

น้ำเสียงอ่อนโยนของหลวงจิ้นน้อยทำให้เวลาพูดจาดูน่ารักน่าเอ็นดูเป็นพิเศษ ปกติเฮ่อสี่จะชอบหยอกเขาเล่น แต่วันนี้ชายหนุ่มกลับไม่มีอารมณ์เพียงอยากกอดผ้าห่มไปตราบซั้วฟ้าดินสลาย นี่เป็นเพราะเมื่อวานเขาต้องยืนอยู่ใต้ต้นเหมยตลอดทั้งวัน จนใกล้พลบแล้วถึงได้เลิกฝึก รู้สึกว่าขาทั้งสองข้างของตนเกือบเป็นอัมพาต แม้แต่จะเดินสักก้าวก็ยังลำบาก จนได้หลับตื่นหนึ่งแล้วก็ยังไม่รู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย ข้ายังแหย่หนักขึ้น

เมื่อสองสามวันก่อนเฮ่อสี่ตัดสินใจยอมให้หลวงจิ้นเฒ่าปลงผมเขาเพื่อออกบวช กลายเป็นหนึ่งในภิกษุของวัดอวิไถแห่งนี้ ทว่าไม่นานความฝันที่จะได้เป็นจอมยุทธ์ของเขาก็ต้องแตกสลาย เนื่องจากเขาคิดไม่ถึงเลยว่าการฝึกจะเป็นเรื่องที่ยากลำบากถึงเพียงนี้ รู้แต่แรกเขา

คงจะอยู่ที่เมืองหลวง ให้บิดาตั้งหุอบรมทั้งวันยังดีเสียกว่า

เขามองเห็นเพียงท่วงท่าองอาจที่หมีงเงินแสดง โดยลืมไปว่า
ท่วงท่างามสง่าเช่นนี้ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนเท่าไร

"ศิษย์น้อง เจ้าบอกความจริงเข้ามาเถอะว่ากว่าจะฝึกวรยุทธ์ได้
แบบเจ้า ต้องใช้เวลานานแค่ไหน หนึ่งปีพอหรือไม่"

หมีงเงินส่ายหน้า

เฮ้อสี่ยังคงมีความหวังริบหรี่ "สองปี?"

หมีงเงินตอบเสียงดังฟังชัด "ปีนี้ข้าอายุแปดขวบ ตั้งแต่เริ่มเดินได้
อาจารย์ก็สอนวรยุทธ์ให้ข้า จนถึงตอนนี้วรยุทธ์ของข้ายังไม่ถือว่า
อยู่ในระดับสุดยอดเลย"

เฮ้อสี่ตาเหลือก เขาทิ้งตัวลงนอนแผ่แบบไม่ต้องหยุดคิด "ข้า
ไม่ฝึกแล้ว!"

ใบหน้าน้อยๆ ของหมีงเงินยับยู่ย่ง บ่นเหมือนแม่แก่ "ศิษย์พี่
ความมูมานะช่วยแกะศิลาหินสำเร็จได้นะ"

"เจ้าให้ข้าฝึกแค่ไม่กี่วันข้าก็รู้สึกอาลัยรักชีวิตจะแย่นี้จะให้ข้าฝึก
อีกตั้งหลายปี! ข้าไม่ฝึกแล้ว! ต้องโทษตา...อาจารย์ หลอกข้าว่าฝึกแค่
ไม่นานก็เก่งเท่าเจ้าได้ วันนี้ข้าจะเก็บข้าวเก็บของ ลงจากเขากลับบ้าน!"

"ศิษย์พี่! ท่าน...!"

หลวงจีนน้อยร้อนใจจนพูดไม่ออก ทำได้เพียงหงนหน้าขึ้นมอง
เฮ้อสี่ น้ำตาเอ่อคลออยู่ในตา ดูน่าสงสารจับใจ

หัวใจของเฮ้อสี่พลันอ่อนยวบ เขาลูบศีรษะของเด็กน้อย "หรือไม่
ก็เอาอย่างนี้ เจ้าตามข้าลงจากเขาไปเป็นฆราวาส ข้าจะให้เจ้ากินดีอยู่ดี
ข้าจะบอกให้ว่าบิดาข้าเป็นสุดยอดเชียวนะ!"

หมีงเงินส่ายหน้า "ข้าไม่ไป อาจารย์อยู่ที่นี้ ข้าก็ต้องอยู่"

"พวกเราพาท่านไปด้วยก็ได้ นางอันเจริญรุ่งเรือง มีของอร่อยมากมาย ที่สำคัญที่สุดคือมีวัดวาอารามใหญ่โตทั้งนั้น ข้าสามารถช่วยให้อาจารย์กับเจ้าไปประจำอยู่ที่นั่นได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่บนภูเขาเช่นนี้" เขายกแกม่น้อยๆ ของหมิงเจิน "วันๆ แทบจะไม่มีเนื้อตักถึงห้องดูซิว่าเจ้าอดอยากจนตัวเหลือเท่าไรแล้ว"

หมิงเจินเริ่มรู้สึกหวั่นไหว แต่ยังคงลังเล "อาจารย์ไม่มีทางรับปากนะ"

เฮ่อสี่ตบอก "ยกให้เป็นหน้าที่ข้า ข้าจะไปเกลี้ยกล่อมอาจารย์ให้เอง!"

เจอเรื่องนี้เข้าไปเขาก็นอนไม่หลับอีกแล้ว พอสมจิวรบแบบลวกๆ เสร็จก็พาหมิงเจินไปที่ห้องของหลวงจินเฉมา

เคาะประตูสองสามครั้งก็มีเสียงตอบรับมาจากด้านใน "เข้ามา"

เฮ่อสี่จับกระแสด่อนข้างอ่อนล้าในน้ำเสียนั้นออก เขาลักประตูเข้าไป กำลังจะกล่าวคำทักทาย แต่กลับเห็นหลวงจินเฉมานั่งขัดสมาธิอยู่บนตั่ง ศีรษะตกห้อย ดวงตาหรีปรีอ

หมิงเจินตกใจ วิ้งตึงๆ เข้าไปใกล้ "อาจารย์ ท่านเป็นอะไรไป!"

หลวงจินเฉมาขยับตัวเล็กน้อย เขาลูบศีรษะหมิงเจิน แต่หลวงจินเฉมากลับเสียขวัญจ้องลั่น "อาจารย์! มือท่านเย็นมาก!"

เฮ่อสี่รับรู้ได้ว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้องจึงรีบบอก "อาจารย์ ท่านไม่สบายตรงที่ใด ให้หมิงเจินไปหาสมุนไพรมาต้มเป็นยาดีหรือไม่"

หลวงจินเฉมาส่ายหน้า ถอนหายใจ "เวลาของอาจารย์มาถึงแล้ว พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องเปลืองแรง"

เฮ่อสี่สะดุ้ง ก่อนหน้านีหลวงจินเฉมาบอกว่าสุขภาพของตนไม่ดีเหลือเวลาอีกไม่นาน แต่เขาเข้าใจมาตลอดว่าหลวงจินเฉมาสร้างทำตัว

นางสงสารเพื่อหลอกเขาเข้าสำนัก คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องจริง

"หมิงจิ้ง" หลวงจิ้นเฒ่าเรียกฉายาธรรมของเฮ้อลี่ "ตอนแรก อาจารย์คิดว่ายังพอมีเวลาสั่งสอนเจ้าอีกนาน คิดไม่ถึงว่าเจ้าเพิ่งจะ กราบเข้าสำนักมาไม่เท่าไร อาจารย์ก็ต้องจากไป ไม่สามารถทำหน้าที่ ชี้แนะเจ้าได้อีก"

เฮ้อลี่ทำอะไรไม่ถูก "อาจารย์ ศิษย์ไม่ตำหนิตาน หากท่าน ไม่สบายก็รักษาตัวให้หายก่อนเถิด!"

หลวงจิ้นเฒ่าสั่นศีรษะเบาๆ "เจ้ามีราศีของผู้สูงศักดิ์ แต่กลับ มีโชผู้ที่จะถูกความมั่งคั่งรั้งอยู่ในโลกิยะได้นาน หากฝันอยู่ในเพศ ชมราวาส ภายหน้าย่อมหลีกเลี่ยงหนีเคราะห์ร้ายได้ยาก ด้วยเหตุนี้อาจารย์ จึงต้องใช้สารพัดวิธีเพื่อดึงเจ้าเข้ามาในพระศาสนา ทั้งที่อาจารย์ก็รู้ว่า เจ้าไม่ค่อยมีศรัทธา และยิ่งอยากลงจากเขากลีบสู่เมืองมาก อาจารย์ จึงหวังว่าเจ้าจะรับปากอาจารย์เรื่องหนึ่ง"

"ขออาจารย์ได้โปรดว่ามา"

"ในห้องหนังสือ อาจารย์มีบันทึกอยู่หลายเล่ม ในนั้นจดบันทึก ประสบการณ์การเดินทางไปตามที่ต่างๆ ในช่วงระยะเวลาหลายปีของ อาจารย์ เจ้าจงอ่านหนังสือพวกนั้นและพระธรรมให้จบ เมื่ออ่านจบแล้ว หากเจ้ายังอยากกลับไปสู่เพศชมราวาสก็จงไปเถิด ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็น การผิดต่อคำสั่งของอาจารย์ พระอยู่ที่ใจ ฝันบังคับไปก็ไร้ศาสนา"

เฮ้อลี่รับคำอย่างกระวนกระวาย

หลวงจิ้นเฒ่าพูดกับหมิงเจิน "หลังจากที่อาจารย์จากไป ขอมอบ ตำแหน่งต่อให้ศิษย์พี่เจ้า ต่อไปเขาคือเจ้าอาวาสวัดอวี้ไท หากเขา คินสู่เพศชมราวาส เจ้าก็จงรับตำแหน่งนี้สืบไป"

หมิงเจินน้ำตาร่วง "อาจารย์..."

หลวงจีนเฉ่าใช้มือผอมแห้งเช็ดน้ำตาให้เขาแล้วยิ้มบางๆ "เด็กโง่เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องสามัญ 'โยต้องเศร้าเสียใจ"

ตั้งแต่มึงเงินจำความได้ก็อยู่ข้างกายหลวงจีนเฉ่า จึงเห็นอีกฝ่ายเป็นทั้งอาจารย์และบิดา ประกอบกับอายุของเขายังอยู่ห่างไกลจากการเสื่อมสลายของสังขารมาก ยามนี้ไหนเลยจะห้ามน้ำตาแห่งความเศร้าโศกเอาไว้ได้

เฮ้อสี่ใจอ่อน สถานการณ์ทำให้เขาพลอยรู้สึกเศร้าจนต้องก้มหน้าลงเช็ดน้ำตา

หลวงจีนเฉ่าถอดสร้อยประคำบนข้อมือออกซ้าๆ และสวมให้เฮ้อสี่ด้วยตนเอง

"อาจารย์ผิดต่อเจ้า..."

เขายังคงรู้สึกละอายใจต่อเฮ้อสี่ เนื่องจากศิษย์คนนี้เพิ่งเข้าสำนักมาได้แค่สองสามวัน แต่เขากลับไม่เคยได้ทำหน้าที่ของอาจารย์ให้อีกฝ่ายเลยแม้แต่วันเดียว

เฮ้อสี่รับรู้ได้ว่าแม้อาจารย์จะโกหกเขาชนิดหน้าไม่เปลี่ยนสี แต่โดยแท้แล้วก็เป็นคนดี ทว่าดีตรงไหนนั้นเขาก็บอกไม่ได้เพราะเพิ่งรู้จักอีกฝ่ายได้ไม่นาน ตรงกันข้ามกับหลวงจีนน้อยหึงเงินที่เขายังสนิทด้วยมากกว่า

เสียงของหลวงจีนเฉ่าเบาลงเรื่อยๆ ศีรษะค่อยๆ ลดต่ำ หนวดสีขาวไม่ขยับอีก ฟ้องว่าสิ้นลมหายใจไปแล้ว

"อาจารย์!" หึงเงินร้องไห้โฮ เขาโถมกายเข้าไปกอดหลวงจีนเฉ่าอยู่นาน

หลวงจีนเฉ่ามรณภาพ

มีคนจำนวนมากที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่เฮ้อสี่ทนไม่ได้มากที่สุดคือการ

พรากจากและ ความตาย เพราะแบบนี้เขาถึงได้ทิ้งจดหมายไว้และจากมา นอกจากเขาจะไม่อยากถูกม้วนเข้าไปในวังวนของอำนาจอย่างที่บอกกับเฮ้อจั้น การตายของเฮ้อจยาที่เป็นสายเลือดเดียวกันก็ทำให้เขารู้สึกสะเทือนใจอย่างมากจนไม่อยากจะพบกับมันอีก เฮ้อจี้กลัวว่าถ้าเขายังอยู่ที่ฉางอันต่อไปก็ไม่รู้ว่าจะต้องพบเจอเหตุการณ์เศร้าสลดอีกมากเพียงใด เขาจึงเลือกที่จะหนีมา

คิดไม่ถึงว่าขนาดหนีมาถึงนี้แล้วเขาก็ยังคงต้องพบเจอกับการพรากจากและ ความตายอยู่ดี

ชายหนุ่มถอนหายใจ ลูบศีรษะของหมิงเงิน "ไม่เป็นไร ต่อไปศิษย์พี่จะดูแลตัวเอง"

จากนั้นก็พุดกับร่างไร้ลมหายใจของหลวงจีนเฒ่า "อาจารย์ท่านจากไปอย่างสบายใจเถอะ หมิงเงินยังมีข้า"

"เจ้าสาม เจ้าลองชิมอาหารจานนี้สิ ลิ่นเปิดคั่วพริกเกลือ" ซ่งซื่อยกอาหารมาให้ด้วยตัวเอง

เฮ้อหรงยัดตัวขึ้นรับมา "ขอบคุณพี่สะใภ้ใหญ่"

ซ่งซื่อยิ้ม "รีบชิมสิ ข้าทำเองเลยนะ"

เฮ้อหรงคีบอาหารคำหนึ่งส่งเข้าปาก ลึกพักก็พยักหน้า "ลิ่นเปิดนุ่มไม่ควา ฝีมือพี่สะใภ้ใหญ่ยังไม่ตก อาหารจานนี้ข้าจำได้ว่าพี่รองก็ชอบมาก"

ซ่งซื่อยังคงยิ้ม แต่อดหันไปมองเฮ้อมูไม่ได้

เฮ้อมูก่อนหายใจ "ใช่ เมื่อก่อนน้องรองชอบกินอาหารที่พี่สะใภ้ใหญ่ของเจ้าทำที่สุด แต่เดี๋ยวนี้...พอข้าเรียกเขากลับไม่ยอมมา"

เฮ้อหรงวางตะเกียบลง "เวลานี้พี่รองมีปมในใจ"

"ข้าก็เคยได้ยินข่าวลือ แต่นั่นมันก็แค่เรื่องที่คนพูดกันไปเรื่อย ไม่ใช่ความผิดของพีสะไม้ใหญ่เจ้า นางไม่ได้ผลึกพีสะไม้ร้องของเจ้าใส่ทหารกบฏ"

ใบหน้าของช่งซื่อไม่เหลือรอยยิ้มอีกแล้ว สีหน้าของนางหม่นลง ขณะเอ่ยว่า "พวกท่านค่อยๆ กินกันไปเถอะ" แล้วถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

"พีใหญ่ เวลานี้เรื่องจริงเป็นเช่นใดไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญคือ พี่รองคิดอย่างไร"

"เจ้าก็เห็นว่าข้าพูดดีๆ และพยายามเกลี้ยกล่อมเขาเป็นการส่วนตัวหลายครั้ง แต่เขากลับทำเหมือนไม่ได้ยิน ยังคงตั้งรับตันทุ้ง ไม่ว่าใครก็เอาไม่อยู่ หากเจ้ายอมออกหน้าช่วยข้าคุยกับเขาได้ ข้ายอมรู้สึกซาบซึ้งใจอย่างมาก พวกเราเป็นพี่น้องกัน ยามตกยากก็ร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะเอาใจออกหากันในวันนี้ ในวันที่มั่งคั่งสุขสบายแล้ว"

เสอหรงวางถ้วยชา น้ำเสียงเป็นเหตุเป็นผล "ตอนที่ข้ากับเจ้าห้า กลับมาจากทู่เจวี่ พี่รองอิจฉาพวกเรามาก เอาแต่พูดเรื่องนี้กับข้าไม่หยุด บอกว่าอยากนำทัพเพื่อสร้างผลงาน เพียงแต่ต่อมาเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นสารพัดทำให้เขาไม่สามารถทำตามความฝัน หากพีใหญ่อยากให้ข้าคุยกับพี่รอง ท่านก็ต้องให้เหตุผลที่ข้าสามารถนำไปคุยกับเขาได้ด้วย"

เสอมู่ย่นหัวคิ้ว "เรื่องนี้เชื่อว่าทำอะไรไม่ได้เสียทีเดียว กลัวก็แต่นิสัยของเจ้ารองที่เป็นคนมุทะลุ อาจทำให้เสียการใหญ่ได้ง่ายๆ"

"มีท่านโหวจางอยู่ พี่รองยอมไม่กล้าทำอะไรเหลวไหล"

เสอมู่ถอนหายใจ "ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ เอาไว้วันไหนข้าจะไป

